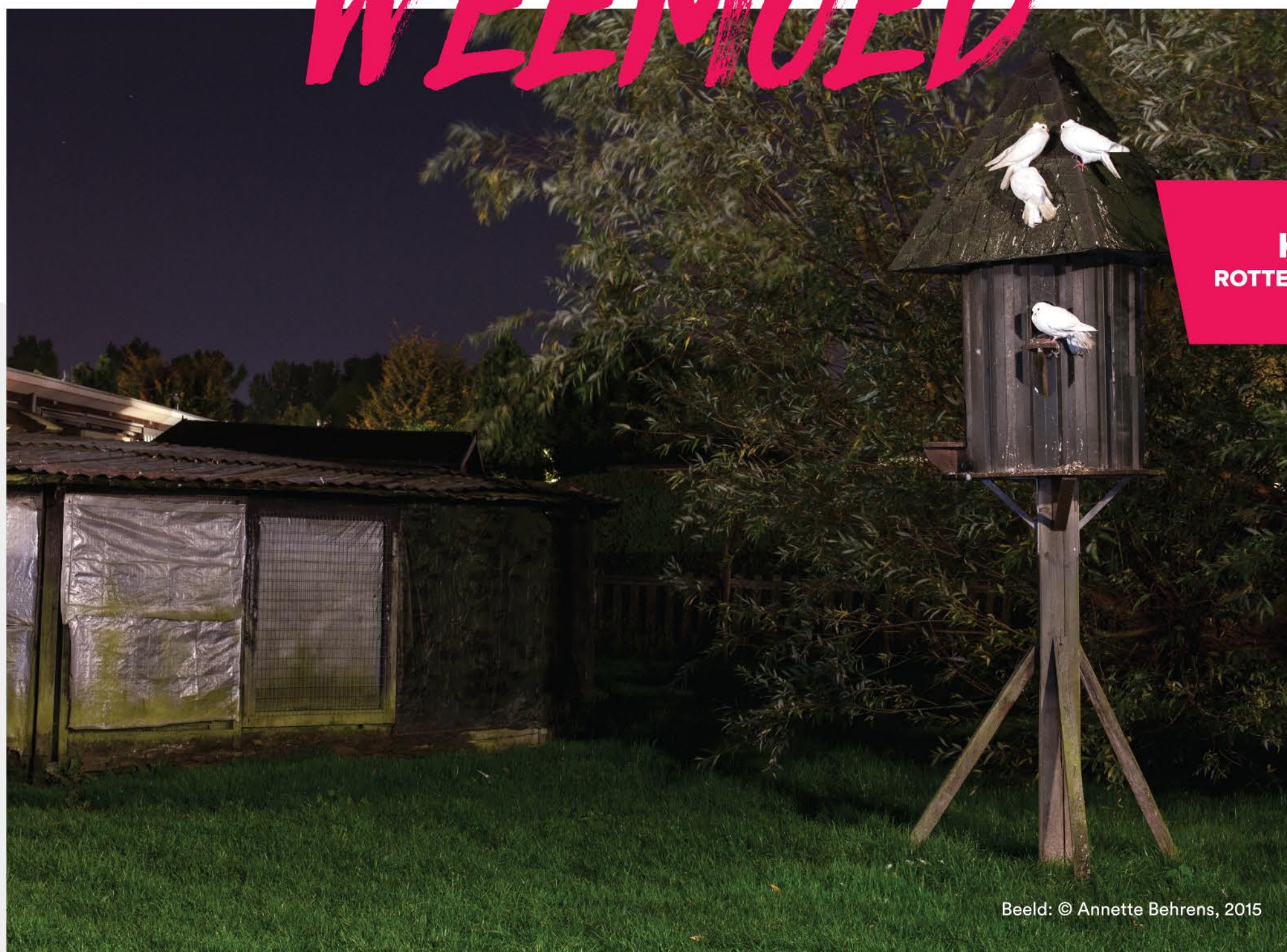

WEEMOED

**KORT
ROTTERDAMS**

Beeld: © Annette Behrens, 2015

Eline Zeelenberg

Montessori Lyceum Rotterdam

De woonkamer van mijn opa was, op een paar grote meubelstukken en enkele verhuisdozen na, leeg. De hele middag waren mijn ouders, tante en ik bezig geweest met het inpakken en wegbrengen van zijn spullen. Met een vreemd gevoel in mijn maag had ik toegekeken hoe het huis waarin ik zo veel tijd als klein kind had doorgebracht werd uitgeruimd. Het heftige rood, groen en geel gekleurde kleed, het eikenhouten bureau, de enorme verzameling aan woordenboeken en zijn modelvliegtuigjescollectie, alles verdween in grote kartonnen dozen of in de aanhangwagen die mijn vader met elke volle lading naar het milieupark reed. Bij het vallen van de avond had mijn vader koffie en cake tevoorschijn getoverd en geopperd een pauze te nemen, voordat we de laatste meubels zouden wegbrengen. Terwijl mijn moeder met mijn tante praatte, staarde ik naar de kale, witte muren, die altijd hadden volgehangen met landkaarten en ingelijste familiefoto's. Het was een onnatuurlijke aanblik. Ik kreeg de neiging om een van de kaarten die ik wilde bewaren weer uit mijn rugzak te pakken en terug te hangen. De leegte van het huis van mijn grootvader had iets definitiefs. Onwillekeurig kreeg ik een brok in mijn keel. Mijn ogen begonnen te prikken. In een poging om mijn gedachten op iets anders te richten, keek ik de kamer rond en liet ik mijn blik per ongeluk vallen op de koffietafel, waar nog een portretfoto van mijn opa lag. Twee grijsblauwe, ondeugend twinkkelende ogen keken mij aan.

De brok in mijn keel leek zich omhoog te vechten en ik beet hard op mijn trillende lip. Zonder een woord stond ik op van de bank. Het gesprek tussen mijn moeder en mijn tante verstomde. Ik voelde de bezorgde blikken van mijn ouders, terwijl ik naar de keuken liep, maar ze zeiden niets. Net voordat ik de tuindeur achterin de keuken opende, hoorde ik hoe mijn moeder het gesprek weer oppakte.

De deur viel met een zachte klik achter me dicht en ik ademde diep de frisse avondlucht in. In de donkere achtertuin hing een vredige sfeer. De bladeren van de uit de kluiten gewassen struik in de hoek ruisten toen de wind erlangs streek. De stilte van de avond werd af en toe onderbroken door het zachte gekoer van de parelwitte duiven in mijn opa's duiventil. Voorzichtig, zodat ik de vogels niet zou laten schrikken, liep ik door het ongemaaid gras naar ze toe. Vier paar oogjes keken mij nieuwsgierig aan. Plots hupte er nog een duif uit de opening in het hok. Ik trok mijn wenkbrauwen op. Ik kon me niet herinneren dat mijn opa ooit een vijfde duif had gehaald. Ik zag dat er bij deze duif, in tegenstelling tot de anderen, geen rood lintje om zijn pootje was gebonden. De vogel sloeg me een moment gade, voordat hij zijn witte vleugels spreidde en met gracieuze slagen opsteeg. Ik probeerde hem na te kijken, maar na één keer knipperen was de vogel nergens meer te bekennen. Ik glimlachte. 'Dag, opa,' fluisterde ik.